

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי זֵהָר חֲדָשׁ

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מִחוּלַק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֹּרֶךְ ל"ב - חֲלָק כ"ב

קוֹנְטֵרְס 952

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

"וְהָיָה כִּי יֹאמְרוּ אֵלֵיכֶם בְּנֵיכֶם מַה הָעֲבָדָה הַזֹּאת לָכֶם. וְאָמַרְתֶּם זִכַּח פָּסַח הוּא לָהּ אֲשֶׁר פָּסַחַי עַל בְּתִי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִצְרַיִם בְּנִגְפוֹ אֶת מִצְרַיִם"

י. ספר הזהר הוא כתבת נח שנתכנסו בה שנים מעיר ושבע ממלכותא. והמשכילים יזהירו כזהר הרקיע, אליו אינו דקא משתדליו בזהר דא, דאקרי ספר הזהר, דאיהו כתבת נח, דמתכנשו בו שנים מעיר, ושבע ממלכותא. ולזמניו אחד מעיר, ושנים ממשפחה. דבהון לתקום (שמות א') "כל הבן הילוד היארה תשליכהו". ודא אורה דספרא דא. (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא). הרמח"ל [ר' בנו מ'שה ח'יים ל'וצאטו הקדוש] מגלה, בספר הזהר נצא מהגלות ברחמים.

ידוע מה שנכתב בזהר הקדוש, שבאמצעות ספר הזהר אפשר לזכות לצאת מהגלות ברחמים, דהינו ללא יסורי חבלי משיח. הרמח"ל בספרו "אדיר במרום" מסביר את פנימיות הדברים הללו של כח הזהר. העולה מדבריו: כדאי מאד דוקא עקשו לדבק בקריאת ספר הזהר הקדוש (כידוע, אמרו המקבלים שספר הזהר פועל גם אם לא מבינים את המלים שקוראים).

להלן חלק מהדברים שמביא הרמח"ל: "תניא אמר רבי שמעון לחבריך עד אימת יתיב בקיימא דחד סמכא" (בפתיחה לאדרא). הגאולה מוכנה, והישועה תלוי בידינו: מן התקונים הגדולים שנתקנו בעולם היה ספר הזהר, כאשר נאמר שבחיו בכמה מקומות ממונו עצמו, כי הוא לגאולה הוכן, ולהצמיח קרן ישועה לבית ישראל. ויתבאר בו דבר זה בכמה מקומות ברעיא מהימנא, ובתקונים כמה וכמה פעמים, וגם בפרשת נשא (קכ"ד): "ובגין דעתידיו ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי" (ומשום שעתידים ישראל לטעם מעץ החיים שהוא ספר הזהר הזה, נצאו בזכותו מהגלות ברחמים).

והענין הזה תלוי הוא בעקרם גדולים מעקרי החכמה, ומשרש בעמקי ההנהגה, אשר הכין ופעל האדון היחיד על עמו ועל נחלתו, לנחותם הדרוך אשר יגיעו בו אל רב טוב המקון בראשית המחשבה. וצריך שתדע כמה חסרו ישראל בגלותם, ומה תקונים צריכים הם להם להחזירם לקדמותם. ובחשב המשורר (דוד המלך עליו השלום) על הענין הזה, והבין החסרונות הגדולים האלה, היה מתאוון ואומר: "אותתינו לא ראינו, אין עוד נביא" וכו' (תהלים ע"ד, ט'). כי באמת חכמה רבה וישיבא אבדה מישראל, ויחמינו זכרונם לברכה אמרו "מיום שחרב בית המקדש, שרו חכמיא למהוי כספריא" כו' (סוטה מ"ט). והיה המשורר מתפלל על זאת ואומר: "עד מתי אלהים יתרץ צר" וכו' (שם ע"ד, י'). ובפסוקים אלה נכללים סודות גדולים מאד בענין הזה, שמע והבן...

בריחת רבי שמעון בר יוחאי עשתה ענין התבה, וכלנו נכרח לתבה הזאת וננצל: ונמצא שבריחת רבי שמעון בר יוחאי עשתה ענין התבה, שבסודה נעשה הזהר, אשר בו נכללו כל הששים רבוא נשמתינו, כמזכר בתקונים, ואז נחשב זה לבריחה כללית לכל ישראל, עד שבסוף הימים לא יצטרך אלא יציאה, וזהו שנאמר (ישעיהו נ"ב, י"ב): "כי לא בחפזון תצאו ובמנוסה לא תלכו כי הלף לפניכם ה' ומאספכם אלקי ישראל..."

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בנייהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

כָּל מִי שִׁיתְדַּבֵּק בְּזֶהר הַקְדוֹשׁ בּוֹרַח מִן הַסְטָרָא אַחְרָא, וַיִּנְצַל מִחֲבַלֵי מְשִׁיחַ: וְהָאָמֶת, כִּי סֵפֶר הַזֶּהר נִשְׂאָר אַחֲרָיו (אַחֲרֵי רִשְׁב"י) לְבִרְכָה, שְׁכַל מִי שִׁיתְדַּבֵּק בּוֹ נִקְרָא שְׁבוֹרַח מִן הַסְטָרָא אַחְרָא, עַד שְׁלֹא יִצְטָרֵף לוֹ (בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים) אֶלֶּא יִצְיָאָה, וְאוֹדִיעֵךְ מֵה תּוֹעֵלֶת נִמְצָא בְּזֶה, וְהָאָמֶת כִּי תּוֹעֵלֶת גְּדוֹל הוּא, כִּי הוּא הַצֵּלָה מִחֲבַלֵי מְשִׁיחַ.

סוּד הַעֲנִין "הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מַעְמִיד עֲלֵיהֶם מֶלֶךְ שְׁגֻזוֹתָיו קִשׁוֹת כְּהֵמֵן וּמַחֲזִירֵם לְמוֹטָב": וְהַעֲנִין: כִּי חֲבַלֵי מְשִׁיחַ לֹא הָיוּ צְרִיכִים, אֶלֶּא כְּמוֹ חֲבוּט הַקֶּבֶר הַצָּרִיף לְהַפְרִיד מִן הָאָדָם הַזֶּהמָא שְׁנִדְבַק בּוֹ, כֵּן הָיוּ צְרִיכִים הַחֲבַלִּים (חֲבַלֵי מְשִׁיחַ) כְּדִי לְהַפְרִיד מִיִּשְׂרָאֵל [אֵת] זְהַמַּת הַגְּלוּת, כְּדִי שְׂיוֹכְלוּ לְבִרַח כַּנְזָכָר לְמַעְלָה, וְאַחַר כֵּן יִחְזְרוּ לְצֵאתָ. וְזֶה סוּד [מְאֵמַר חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבִרְכָה] "הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מַעְמִיד עֲלֵיהֶם מֶלֶךְ שְׁגֻזוֹתָיו קִשׁוֹת כְּהֵמֵן וּמַחֲזִירֵם לְמוֹטָב" (סְוֵהָרִין צ"ה): כִּי זֶהוּ כָּלֵל גְּדוֹל: בְּעוֹד שֶׁהָאָדָם תּוֹף תִּגְבַּרְת הַסְטָרָא אַחְרָא אֵינוֹ כּוֹל לְתַקֵּן הַתַּקְוֵן הַצָּרִיף. וְצָרִיף שֶׁהַסְטָרָא אַחְרָא תִּשְׂאָר כְּפוּתָהּ וְקִשְׁוֵרָה תַּחַת יִשְׂרָאֵל כַּנְזָכָר לְמַעְלָה.

וְלִכּוֹן צָרִיף לָהֶם שְׁתֵּי הַפְּעֻלוֹת: **לְצֵאתָ מִן הַקְּלָפוֹת הַהֵם בְּדָרָף בְּרִיחָה, כִּי בְּדָרָף יִצְיָאָה אִי אֶפְשָׁר בְּרֵאשׁוֹנָה. וְאַחַר כֵּן שִׁיִּצְאוּ מִמֶּשׁ מִן הַקְּלָפוֹת בִּיד רְמָה, שֶׁהַקְּלָפוֹת תִּשְׂאָרְנָה כְּפוּתוֹת תַּחְתָּם.**

אִף כִּינֵן שְׁנִדְבַק הַרְבֵּה בְּהֵם הַזְּהֵמָא, לֹא הָיָה אֶפְשָׁר לָהֶם לְבִרַח אֶלֶּא עַל יְדֵי הַחֲבַלִּים (חֲבַלֵי מְשִׁיחַ), שֶׁאֵז הָיוּ חוֹזְרִים בְּתִשְׁבּוּבָה שֶׁהִיא "אִימָא" עִיר מְקוּלֵט, וְזֹאת הִיא הַבְּרִיחָה. וְאוֹדִיעֵךְ בְּזֶה סוּד גְּדוֹל מֵה שְׂאֵמֵר הַכְּתוּב: "בְּצַר לָךְ וּמִצְאוּךָ כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְכו' וְשִׁבַּת עַד ה' אֱלֹהֶיךָ" וְכו' (דְּבָרִים ד', ל'), דַּע, כִּי הַתַּגְּבֻרוֹת הַסְטָרָא אַחְרָא לְגִזּוֹר חֵס וְשְׁלוֹם גְּזוֹרוֹת עַל יִשְׂרָאֵל, נִמְשָׁף לְפִי עֲלִיָּתָהּ לְהַתְּאַחַז וְלִינֵק בְּמִדְרָגוֹת, כִּי כְּפִי עֲלוֹתָהּ כֵּן מִתְּגַבְּרָת. וְהִנֵּה הִיא עוֹלָה וּמִתְּגַבְּרָת בְּסִפְרֵיזוֹ"ו, וְאֵז נִדְחָקִים יִשְׂרָאֵל דַּחֲק אַחַר דַּחֲק. עַד שֶׁהִיא מַגְעַת ל"אִימָא", וְהִיא חוֹשֶׁבֶת לְהַתְּדַבֵּק שֶׁם גַּם כֵּן, בְּסוּד, "אִימָא דִּינִין מִתְּעָרִין מִינָהּ" (זֶהר חֲלֵק ג' סה), אִף בְּאָמֶת אֵינָה יְכוּלָה, כִּי אִימָא הִיא חֲרוּת. וְאֵז אֲדַרְבָּה, יִשְׂרָאֵל מִתְּדַבְּקִין בָּהּ וּבוֹרְחִין בְּסוּד הַתְּשִׁיבָה.

לְכֹן הָיָה צָרִיף הַמֶּלֶךְ שְׁגֻזוֹתָיו קִשׁוֹת, שֶׁהוֹלֵף וּמִתְּגַבֵּר מִסְפִּירָה לְסִפִּירָה עַד שְׁמַגִּיעַ לְאִימָא וְשֶׁם נִשְׁבֵּר כַּחוֹ, כִּי אֲדַרְבָּה מִתְּעוֹרְרַת הַתְּשׁוּבָה לְיִשְׂרָאֵל. וְהוּא סוּד "לְפִנֵּי שֶׁבֶר גְּאוֹן" (מְשָׁלֵי טז, יח), וְעַל כֵּן גַּם בְּרִיחַת מִשֶּׁה וּרְשַׁב"י הָיוּ עַל יְדֵי הַגְּזָרָה, וְכִינֵן שֶׁבְּבְרִיחָה זֹאת נִעֲשֶׂה סֵפֶר הַזֶּהר, הִנֵּה כָּבֵד עֲנִין הַתְּבָה קִטָּם וְעוֹמֵד לְכָל מִי שִׁיִּזְדַּמֵּן אֵלָיו, דְּהֵינּוּ: הַנְּדַבֵּק בְּסֵפֶר הַזֶּהר כְּבֵר מַגִּיעַ ל"אִימָא" וַיִּצָּא מִן הַסְטָרָא אַחְרָא, וְאִין צָרִיף לוֹ חֲבַלֵי מְשִׁיחַ, כַּמְזָכָר בְּרַעֲיָא מִהִימָנָא פְּרִשֵׁת נִשְׂא, בְּעִנְיָן שֶׁהִבְאֵתִי לְמַעְלָה בְּתַחֲלָה.

וְהִנֵּה, עִם כָּל זֶה, לֹא נִתְגַּלָּה הַזֶּהר אֶלֶּא בְּזָמַן הַרְבֵּה אַחֲרֵי הַעֲשׂוֹתָ, כִּי הִלֵּא הַפְּעֻלָה הַזֹּאת אֵינָה צְרִיכָה לְהַמְצִיא אֶלֶּא בְּזָמָנָה, פְּרוּשׁ: **שִׁיבְרַחוּ יִשְׂרָאֵל בְּסוּד הַזֶּהר הַזֶּה, כִּי פְעֻלָתוֹ אֵינוֹ אֶלֶּא בְּסוּף יוֹמָא בְּדָרָא דְמִלְכָא מְשִׁיחָא** [בְּסוּף הַיָּמִים, בְּדוּרוֹ שֶׁל מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ].

וְהִנֵּה, בְּיָמֵינוּ אֲנִי, וְכִינֵן שֶׁסֵּפֶר הַזֶּהר נִגְיֵשׁ לְכָל אָדָם כְּכֹל קְצוֹוֹת תְּבַל, בְּקָלוֹת וּבְכִפּוּרוֹת מִמֶּשׁ, בְּפִרְט בְּזִכּוֹת מִזְכֵּי הַרְבִּים שֶׁל מַפְעֵל הַזֶּהר הַעוֹלָמִי, וְנִרְאָה שֶׁזוֹ כֹּנֶנֶת הַדְּבָרִים שֶׁפְּעֻלַת סֵפֶר הַזֶּהר (שְׂאֵמָנָם נִתְגַּלָּה בְּתַקּוּפָה מְאֻחֲרַת יַחֲסִית לְתַקּוּפַת רִשְׁב"י) צְרִיכָה לְהַמְצִיא לְכָלֵל יִשְׂרָאֵל בְּסוּף הַיָּמִים, בְּדוּרוֹ שֶׁל מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, כְּלוֹמֵר בְּדוּרְנוֹ אֲנִי, לְכֹן נִרְאָה שֶׁהַנְּגִישׁוֹת הַגְּדוֹלָה שֶׁל סֵפֶר הַזֶּהר בְּיָמֵינוּ אֵינָה מְקִרִית כָּלֵל וְעֶקֶר.

שמצדו של האב הוא בדרך
אצילות ומצד האם בכריאה?
אמר, חברים חברים, לא כן,
שהנה אדם של אצילות, זכר
ונהנה היה מצדם של האב
והאם. וזהו (בראשית א) ויאמר
אלהים יהי אור ויהי אור.
מצד האב, ויהי אור מצד האם.
וזהו אדם דו פרצופים, ולזה אין
בו צלם ודמות. אלא שלום היה
כפנוי שעולה לחשבון אלהים,
והכפנוי ההוא הוא אור וחשך.
ומשום החשך ההוא שהיה כפנוי
ההוא אמר האב שעתידי הוא
לחטא לאדם של בריאה, שהוא
אור לבוש עליון, וזהו האור
שבא הקדוש ברוך הוא ביום
הראשון שגנז אותו לצדיקים.

והחשך ההוא שנקרא ביום
הראשון לרשעים, זהו שכתוב
(שמואל א-ב) ורשעים בחשך ידמו.
ומשום אותו החשך שהיה עתיד
להחטיא לאותו האור, לא רצה
האב להשתתף בו. ומשום זה
אמר נעשה אדם בצלמנו, האור
ההוא. כדמותנו, החשך ההוא,
שהוא הלבוש של האור כמו
שהגוף הוא לבוש לנשמה. וזהו
שכתוב (איוב י) עור ובשר
תלבישני. שמחו כל החברים
ואמרו, אשרי חלקנו שזכינו
לשמע דברים שלא נשמעו עד
עתה.

פתח רבי שמעון ואמר, (דברים לב)
ראו עתה פי אני אני הוא ואין
אלהים עמדי. אמר, שמעו חברים
דברים עתיקים שאני רוצה
לגלות, מאחר שנתנה לי הרשות
לגלות. מי הוא שאמר ראו עתה
פי אני אני הוא ואין אלהים
עמדי? אלא זהו עלת על כל
העליונים. והוא נקרא עלת
העלות, עלת מאלו העלות שלא
יעשה אחת מן העלות הללו שום

פרודא בן אבא ואמא, דמסטרן דאבא איהו
בארה אצילות ומסטרן דאמא בכריאה. אמר
להו חבריא חבריא לאו הכי, דהא אדם
דאצילות דכר ונוקבא הוה מסטרן דאבא
ואמא, ודא איהו (בראשית א) ויאמר אלהים יהי
אור ויהי אור. יהי אור מסטרן דאבא. ויהי
אור מסטרן דאמא. ודא איהו אדם דו
פרצופין. ולהאי לית ביה צלם ודמות. אלא
אמא הות ליה כפנוי דסליק לחשבון אלהים.
וההוא כפנוי איהו אור וחשך. ובגין ההוא חשך
דהוה בההוא כפנוי, אמר אבא דעתיד למחטי
לאדם דכריאה דאיהו אור לבוש עליון. והאי
איהו אור דברא קודשא בריך הוא ביום ראשון
דגנזו לצדיקים.

וההוא חשך דאתברי ביומא קדמא לרשיעיא
הדא הוא דכתיב (שמואל א, ב ט) ורשעים
בחשך ידמו. ובגין ההוא חשך דהוה עתיד
למחטי לההוא אור, לא בעי אבא לאשתתפא
ביה. ובגין דא אמר נעשה אדם בצלמנו ההוא
אור. כדמותנו ההוא חשך דאיהו לבושא
דאור, כגונא דגופא דאיהו לבושא לנשמתא.
הדא הוא דכתיב (איוב יא) עור ובשר תלבישני.
חדו פלהו חבריא ואמרו ופאה חולקנא
דזכינא למשמע מלין דלא אשתמעו עד
השתא.

פתח עוד רבי שמעון ואמר (דברים לב לט) ראו עתה
פי אני אני הוא ואין אלהים עמדי. אמר
חבריא שמעו מלין עתיקים דאנא בעינא
לגלאה בתי דאתיהיב לי רשו לגלאה. מאי
ניהו דאמר ראו עתה פי אני אני הוא ואין
אלהים עמדי. אלא דא הוא עלת על כל עלאין.
וההוא אתקרי עלת העלות, עלת מאלין עלות
דלא יעביד חד מאלין עלות שום עובדא עד

מעשה עד שנוטל רשות מהעליון
ההוא שעליו, כמו שבארנו
למעלה בנעשה אדם.

נעשה ודאי על שנים נאמר. שזה
אמר לאותו שלמעלה ממנו
נעשה, ולא עושה דבר אלא
ברשות באמירה מההוא
שלמעלה ממנו, ואותו שלמעלה
ממנו לא עושה דבר עד שנוטל
עצה מחברו. אבל אותו שנקרא
עלת על כל העלות, שאין למעלה
ממנו, ואין למטה ששורה לו. זהו
שכתוב (ישעיה מ) ואל מי תדמיני
וגו'. אמר, ראו עתה פי אני הוא ואין
הוא ואין אלהים עמדי, שנוטל
ממנו עצה, כמו ההוא שאמר
ויאמר אלהים נעשה אדם
בצלמנו.

קמו כל החברים ואמרו, רבי, תן
לנו רשות לדבר במקום הזה.
אמרו, והרי אמרת למעלה שעלת
העלות אמר לכתר נעשה אדם,
ואיך אמרו בעלת העלות שלא
נוטל עצה ורשות אלא הוא לבדו
בלי שתוף וחשבון, שכתוב ואין
אלהים עמדי, אפלו אלהים של
אצילות?

אמר להם, תהיינה שומעות
אזניכם מה שפיתכם מדבר. והרי
לא אמרתי לכם עכשו שיש
שנקרא עלת העלות, ואינו אותו
שנקרא עלת על כל העלות! ?
שעלת על כל העלות אין לו שני
שנוטל עצה ממנו, שהוא חיד
קדם הכל, ואין לו שתף.

ומשום זה אמר ראו עתה פי אני
אני הוא ואין אלהים עמדי,
שנוטל ממנו עצה. שהוא חיד
קדם הכל, ואין לו שני ולא שתף
ואין חשבון. שיש אחד בשתוף
כמו זכר ונקבה שנאמר בהם פי
אחד קראתיו וכו'. אבל הוא אחד
בלי חשבון ובלי שתוף, ומשום
זה ואין אלהים עמדי. קמו כל החברים והשתטחו לפניו ואמרו, אשרי מי שרבונו מסכים עמו

דנטיל רשו מההוא עלאה דעלה, כמה
דאוקימנא לעלא בנעשה אדם.

נעשה ודאי, על תרין דאמר דאמר דא לההוא
דלעלא מנה, נעשה ולא עביד מדעם,
אלא ברשו באמירה מההוא דלעלא מנה.
וההוא דלעלא מנה לא עביד מדעם עד דנטיל
עצה מחברה. אבל ההוא דאתקרי עלת על
כל העלות, דלית לעלא מנה ולית לתתא דשורה
ליה. הדא הוא דכתיב (ישעיה מכה) ואל מי תדמיוני
וגו'. אמר ראו עתה פי אני הוא ואין
אלהים עמדי, דנטיל עצה מנה, כגונא דההוא
דאמר ויאמר אלהים נעשה אדם בצלמנו.

קמו כלהו חבריא ואמרו רבי הב לן רשו
למלא בהאי אתר. אמרו והא לא אמרת
לעיל דעלת העלות אמר לכתר נעשה אדם,
ואיך אמרת בעלת (דף קלו ע"א) העלות דלא נטיל
עצה ורשו אלא איהו בלחודוהי בלא שתוף
וחשבון, דכתיב ואין אלהים עמדי. אפלו
אלהים דאצילות.

אמר לון יהון שמעין אודניכון מה דפומיכו
ממלל. והא לא אמרית לכו השתא דאית
דאתקרי עלת העלות, ולא איהו ההוא
דאתקרי עלת על כל העלות. דעלת על כל
העלות לית ליה תנינא דנטיל עצה מנה. דאיהו
יחיד קדם כלא, ולית ליה שתפא.

ובגין דא אמר ראו עתה פי אני הוא ואין
אלהים עמדי דנטיל עצה מנה. דאיהו
יחיד קדם כלא ולית ליה תנינא ולא שתפא.
ולא חשבנא. דאית אחד בשתוף כגון דכר
ונוקבא דאתמר בהון (ישעיה נא ב) פי אחד קראתיו
וכו'. אבל איהו חד בלא חשבון ובלא שתוף.
ובגין דא ואין אלהים עמדי. קמו כלהו חבריא
זה ואין אלהים עמדי. קמו כל החברים והשתטחו לפניו ואמרו, אשרי מי שרבונו מסכים עמו

לגלות סודות טמירים שלא היו מתגלים למלאכים קדושים.

אמר להם, חברים, יש לנו להשלים הפסוק, שבמה סודות טמירים בפסוק הזה, אני אמית ואחיה וגו'. חברים, אני אמית בספירה, ואחיה בספירה. מצד הימין חיים, ומצד השמאל מיתה. ואם לא הסכימו שניהם בעמוד האמצעי, לא מתקנים הדין, שהוא במושב שלשה יחד. ולפעמים מסכימים השלשה לעשות דין, ותבא יד ימין שהיא פשוטה לקבל שבים, שהיא יהוה"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א, וזו השכינה נקראת יד ימין מצד היסוד, יד שמאל מצד הגבורה. יד יהוה"ה מצד העמוד האמצעי. כשאדם חוזר בתשובה, הדין הוא מצילתם מן הדין, אבל כשישן עלת על כל העלות, ואמר בו ואין מדי מציל.

ועוד, שלש פעמים יש בפסוק הזה אני אני אני, שיש בהם א א א י י י, שגרמזו ביו"ד ה"א וא"ו ה"א יו"ד ה"א וא"ו ה"א. ויש בהם שלש וו"ם - ואי"ן ואחיה"ה ואני", שגרמזו בשמות הללו. ועם כל זה שבארו החברים את הפסוק הזה אצל אלהים אחרים - ראו עתה כי אני אני הוא, זה הקדוש ברוך הוא ושכינתו שגאמר בהם אני"ו והי". ואין אלהים עמדי - זה סמא"ל ונחש. אני אמית בשכינה את מי שהוא רשע, ואני אחיה בה את מי שהוא צדיק. ואין מדי מציל - זו יד יהוה"ה שהיא יהוה"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א. והיא כוז"ו במוכס"ז כוז"ו, והכל אמת.

אבר"ה מה שגאמר למעלה על העליון שהוא עלת על כל העלות, הסוד הזה לא נמסר אלא לחכמים ונביאים.

ואשתטחו קמה ואמרו, זכאה בר נש דמארי אסתבם עמה לגלאה רזין טמירין דלא הוו מתגלין למלאכין קדישין.

אמר לון חבריא אית לן לאשלמא קרא, דכמה רזין טמירין בהאי קרא. אני אמית ואחיה וגו'. חבריא אני אמית בספירה, ואחיה בספירה מסטרא דימינא חיי, ומסטרא דשמאלא מיתה. ואי לא אסתכמו תרוניהו בעמודא דאמצעייתא לא אתקים דינא דאנון במותב תלתא פחדא.

ולזמנין אסתכמון תלתא למעבד דינא, וייתי יד ימינא דאיהי פשוטה לקבל שבים. דאיהו יהוה"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א ודא שכינתא אתקרי יד ימין מסטרא דחסד, יד שמאל מסטרא דגבורה. יד יהוה"ה מסטרא דעמודא דאמצעייתא. כד בר נש חזר בתשובתא האי יד שיזיב לון מן דינא. אבל כד דן עלת על כל העלות, אתמר ביה ואין מדי מציל.

ועוד תלת זמנין אית בהאי קרא אני אני אני דאית בהון א א א י י י, דאתרמיזו ביו"ד ה"א וא"ו ה"א. יו"ד ה"א וא"ו ה"א. ואית בהון תלת וו"ם ואי"ן ואחיה"ה ואני" דאתרמיזו באלין שמהן. ועם כל דא דהאי קרא אוקמוה חבריא לגבי אלהים אחרים. ראו עתה כי אני אני הוא דא קודשא ברין הוא ושכינתה דאתמר בהו אני והי". ואין אלהים עמדי, דא סמא"ל ונחש. אני אמית בשכינתא למאן דאיהו חיב. ואני אחיה ביה למאן דאיהו זכאי. ואין מדי מציל דא יד יהוה"ה דאיהו יהוה"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א. ואיהו כוז"ו במוכס"ז כוז"ו וכלא קשוט.

אבר"ה מה דאתמר לעלא על עלאה דאיהו עלת על כל העלות, האי רזא לא אתמסר אלא לחכמיא ונביאיא.

ועוד נעשה אדם בצלמנו כדמותנו, הרי פרשה החברים על מלאכי השרת, שהם אמרו את הפסוק הזה אחר שהיו יודעים מה שהיה ומה שעתיד להיות. והם היו יודעים שהיה עתיד לחטא, ולמה רצה לעשות לו? ולא עוד, אלא עזא ועזאל היו מקטרגים עליו בזמן שאמרה השכינה לקדוש ברוך הוא נעשה אדם.

אמרו, מה אדם ותדעהו, מה אתה רוצה לעשות אדם ותדעהו, ועתיד לחטא לפניך באשתו שהיא חשף, שהאור הוא זכר, החשף נקבה, השמאל חשף של בריאה. באותו זמן אמרה לו השכינה, בזה שאתם מקטרגים, אתם עתידים לנפל. זהו שכתוב (בראשית ו) ויראו בני האלהים את בנות האדם, וחשקו בהן וטעו בהן, והפילה אותם השכינה מקדשתם.

אמרו החברים, אם כך, עזא ועזאל לא משקרים בדבריהם, שנדיא בנקבה היה עתיד לחטא אדם. אלא כך אמרה השכינה, אתם שהודמנתם לקטרג לפני יותר מפל צבא מרום, אם אתם הייתם טובים מאדם במעשיכם, נאה לכם לקטרג עליו. אבל אם הוא עתיד לחטא עם אשה אחת, אתם בנשים רבות, כמו שנאמר (שם) ויראו בני האלהים את בנות האדם. בנות האדם ולא פת האדם. ולא עוד, אלא אם אדם חוטא, הרי הקדים לו תשובה לחזר לרבונו ולהתמקן במה שחטא.

אמרו לו החברים, אם פן למה פל זה? אמר רבי אלעזר לחברים, אם לא היה כך שברא הקדוש ברוך הוא יצר טוב ויצר הרע שהם אור וחשך, לא הייתה זכות

ועוד נעשה אדם בצלמנו כדמותנו, הא אוקמוהו חבריאי על מלאכי השרת, דאנון אמרו האי קרא, אמרו ליה בטר דהוון ידעין מה דהוה ומה דעתיד למהוי. ואנון הוון ידעי דהוה עתיד למחטי. ואמאי בעי ליה למעבד. ולא עוד אלא עזא ועזאל הוון מקטרגין עלה זמנא דאמרה שכינתא לקודשא בריהוה הוא נעשה אדם.

אמרו (תהלים קמד ג) מה אדם ותדעהו. מה את בעי למעבד אדם ותדעהו ועתיד למחטי קמך באתתא דילה דאיהי חשף. דאור איהו דכורא. חשף נוקבא. שמאלא חשף דבריאה, בההוא זמנא שכינתא אמרת לון בהאי דאתון מקטרגין אתון עתידין למנפל. הדא הוא דכתיב (בראשית ו ב) ויראו בני האלהים את בנות האדם. וחשקו בהון וטעו בהון ואפיל לון שכינתא מקדשה דילהון.

אמרו חבריאי אי הכי עזא ועזאל לא משקרין במלוליהו. דודאי בנוקבא הוה עתיד למחטי אדם. אלא הכי אמרת שכינתא אתון דאודמנתון לקטרוגא קדמי יתיר מפל צבא מרום, אם אתון הויתון שפירין מאדם בעובדיכו, נאות לכו לקטרגא עלה. אבל אם הוא עתיד למחטי באתתא חדא אתון בנשין סגיאיין. כמא דאתמר (שם ו) ויראו בני האלהים את בנות האדם. בנות האדם ולא פת האדם. ולא עוד אלא אם אדם חב הא אקדימית ליה תשובה לאחזרא למארה ולא תתקנא במא דחב.

אמרו ליה חבריאי אם פן אמאי פלי האי. אמר רבי אלעזר לחבריאי אי לא הוה הכי דברא קודשא בריהוה הוא יצר הטוב ויצר הרע דאנון אור וחשך, לא הוה זכו וחובה לאדם

וחוכה לאדם של בריאה, אלא משום שנברא משניהם. ומשום זה (דברים ל) ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב ואת המות ואת הברית (שם ט), ובחירתך בחיים. אמרו לו, ועוד כל זה למה? לא היה נברא לחטא לפני יהוה, ולא גורם כל מה שגורם למעלה, ולא היה לו לא עגש ולא שוכר.

אמר חברים, מן הדין היה לברא אותו בשביל התורה, בגללה נברא, שכתוב בה שוכר לצדיקים ועגש לרשעים, ולא היה שוכר לצדיקים ועגש לרשעים. אלא בשביל אדם של בריאה, לא תהו בראה לשבת יצרה. אמרו, ודאי כעת שמענו מה שלא שמענו עד עכשו, שנדאי לא ברא הקדוש ברוך הוא דבר שאינו צריך.

ורא עוד, אלא התורה של בריאה היא הלבוש של השכינה. אם אדם לא היה עתיד להברא, היתה השכינה בלי כסוי, כמו עני. ומשום זה, כל מי שחוטא כאלו הפשיט את השכינה מלבושה, וזהו עגשו של אדם. וכל מי שמקים את מצוות התורה, כאלו הלביש את השכינה במלבושיה. ומשום זה פרושה בכסוי של ציצית (שמות כב) כי היא כסותה לבדה היא שמלתו לערו במה ישכב, בגלות, והרי פרושה.

בא וראה, החלף הוא השחר של התורה, האור הלכן של התורה. וכשאותו האור מתלבש בחושך, נאמר בתורה שחורה אני ונאנה (שיר השירים א). וכשמסתלק משם אור שהוא לבן, היא אומרת אל תראני שאני שחורתך. והתורה כמו בת העין שהיא שחורה ויפה באור שמאיר בה, ומשום זה בת העין והאור המאיר בה אמר דוד (תהלים כז) ה' אורי וישעי ממי אירא. אורי - אור י', שהיא בת

דבריה. אלא בגין דאתברי מתרויהו. ובגין דא (דברים ל טו) ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב ואת המות ואת הרע (שם ט), ובחירתך בחיים. אמרו ליה ועוד אמאי כלי האי. לא הוה אתברי למיחב קדם יהוה, ולא לגרמא כל מה דגרים לעלא, ולא הוה ליה לא עגש ולא שוכר.

אמר חבריא מן הדין הוה למברי ליה בגין דאורייתא בגינה אתבריאת דכתיב בה אגרא לצדיקיא ועגשא לרשיעיא. ולא הוה אגרא לצדיקיא ועגשא לרשיעיא, אלא בגין אדם דבריה (ישעיה מה יח) לא תהו בראה לשבת יצרה. אמרו ודאי כען שמענא מה דלא שמענא עד השתא. ודדאי לא פרא קודשא ברוך הוא מלתא דלאו הוא צריך.

ורא עוד אלא אורייתא דבריה איהי לבושא דשכינתא. אם אדם לא הוה עתיד למברי הות שכינתא בלא פסויה פגונא דעני. ובגין דא כל מאן דחב כאלו הפשיט לשכינתא מלבושהא, והאי איהו עונשא דאדם. וכל מאן דמקים פיקודא דאורייתא כאלו הוא לביש לשכינתא במלבושהא. ובגין דא אוקמוה בכסויה דציצית, (שמות כב כז) כי היא כסותה לבדה היא שמלתו לערו במה ישכב בגלותא והא אוקמוה.

הא חזי חשך איהו אפמו דאורייתא אור חורו דאורייתא. וכד ההוא אור מתלבש בחושך, אתמר באורייתא שחורה אני ונאנה (שיר השירים א). וכד אסתלק מתמן אור דאיהו חורו, איהי אומרת אל תראני שאני שחורתך. ואורייתא פגונא דבת עינא דאיהי אפמא ושפירא באור דנהיר ביה. ובגין בת עינא ואור דנהיר בה אמר (דף קלו ע"ב) דוד (תהלים כז א) ה' אורי וישעי

עין. ושני גונים יש לה, אור
מבפנים וחשף מבחוץ להיות
שולט בהם על כל הקלפות. זהו
שכתוב ומלכותו בכל משלה.
בלבוש של אור היא שולטת על
כל אותם שנאמר בהם ולכל בני
ישראל הנה אור במושבתם,
ובלבוש שזר שולטת על
הרשעים שנאמר בהם ורשעים
בהשף ידמו.

ועוד, שהאור הוא מצד הימין,
שהוא אור היום הראשון שנאמר
בו יהי אור, זה אברהם, ויקרא
אלהים לאור יום. החשף מצד
השמאל של יצחק, שהוא היום
השני, שנאמר בו ותכהין עיניו
מראת. ולחשף קרא לילה וגו'.
אדם, זה יעקב, התלבש בשניהם,
באור של הימין ובחשף של
השמאל.

ובשניהם העמוד האמצעי הוא
עמוד הענן יומם ועמוד האש
לילה, שמאיר בשניהם. זהו
שכתוב (שמות יג) לא ימיש עמוד
הענן יומם ועמוד האש לילה
לפני העם וגו'. הענן מהצד שלו
מים. החשף מהצד שלו אש.
העמוד הוא השלום ביניהם. זהו
שכתוב (איוב כח) עשה שלום
במרומו. וכשהוא באמצע, ולא
קרב זה אל זה כל הלילה. לא
קרב המים לאש, ולא אש למים.
כמו שהוא הפריד ביניהם, זוהי
מחלקת לשם שמים, הלל
ושמאי.

בנגדם שני אמוראים בקיע -
מיכאל וגבריאל, ושר שלום
מכריע ביניהם, שהוא נוריאל
אוריאל. אוריאל נקרא מצד של
הימין, נוריאל מצד השמאל,
והוא אדם שלמטה, מטטרו"ן
שמו, ששולט על כל בעלי
המשנה. זהו שכתוב וירדו בדגת
הים. אלו תלמידי חכמים

ממי אירא. אורי אור י' דאיהי בת עין. ותריין
גונין אית לה, אור מלגאו וחשף מלבר למהוי
שלתאה בהו על כל קלפין. הדא הוא דכתוב
(שם קג ט) ומלכותו בכל משלה. בלבושא דאור
איהי שליטת על כל אנון דאתמר בהון (שמות ו
כג) ולכל בני ישראל הנה אור במושבתם.
ובלבוש אפמא שליטת על חיביא דאתמר בהו
(ש"א ב ט) ורשעים בחשף ידמו.

ועוד אור איהי מסטרא דימינא דאיהו אור
יום קדמאה דאתמר ביה (בראשית א ג) יהי
אור, דא אברהם ויקרא אלהים לאור יום.
חשף מסטרא דשמאלא דיצחק דאיהו יום
תנינא דאתמר ביה (שם כז א) ותכהין עיניו מראת.
ולחשף קרא לילה וגו'. אדם דא יעקב אתלבש
בתרויהו באור דימינא ובחשף דשמאלא.

ובתרויהו עמודא דאמצעיתא איהו עמוד הענן
יומם ועמוד האש לילה דנהיר
בתרויהו. הדא הוא דכתוב (שמות יג כב) לא ימיש
עמוד הענן יומם ועמוד האש לילה לפני העם.
ענן מסטרא דילה מיא. חשף מסטרא דילה
אשא. עמוד איהו שלום ביניהו. הדא הוא
דכתוב (איוב כח ב) עשה שלום במרומו. וכד איהו
באמצעיתא (שמות יד כ) ולא קרב זה אל זה כל
הלילה. לא קריב מיא לאשא, ולא אשא למיא.
דאיהו אפריש ביניהו האי איהו מחלקת לשם
שמים כגון הלל ושמאי.

לקבליהו תריין אמוראי ברקיעא מיכאל
וגבריאל ושר שלום מכריע ביניהם
דאיהו נוריאל אוריאל. אוריאל אתקרי
מסטרא דימינא. נוריאל מסטרא דשמאלא.
ואיהו אדם דלתתא מטטרו"ן שמה דשליט
על כל מארי מתניתין. הדא הוא דכתוב (בראשית
א כז) וירדו בדגת הים. אלין תלמידי חכמים

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שצמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עֲלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עֲלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עֲלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

קול דודי הנה זה בא מדלג על ההרים מקפיץ על הגבעות:
 דומה דודי לצבי או לעפר האילים הנה זה עומד אחר פתלנו
 משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים:
 ענה דודי ואמר לי קומי לך רעייתי יפתי ולכי לך.

(בשיר השירים פ' ב. ה-י)

בואו ונצא לקבל פני משיח צדקינו ברחמים – "בספרא דא יפקון מון גלותא ברחמי" (זוה"ק)

**ספר הזוהר המחולק ל-960 קונטרסים 30 קונטרסים ב-32 קופסאות,
 וכן בכמה דקות יוכלו כל ישראל כאיש אחד בלב אחד
 לסיים את כל הזוה"ק אלפי פעמים.
 וכל אחד שלומד מצטרף עם הכלל ומסיים יחדיו,
 ונחשב לכל אחד ואחד כאילו סיים כל הזוה"ק.**

אמרו חז"ל לא ניתנה תורה אלא לאוכלי המון!!! (רש"י ד"ה ב' ל"א ד')
 ובוהר הקדוש (פרשת בשלח דף סב), כתוב מה מיוחד באוכלי המון?
 שכאשר אכלו את המן היה מתברך במעיים וקיבלו אור רוחני וראו מה שלמעלה וכו' להכמה עליונה.
 ועל זה נקראו דור דעה, והם היו בני האמונה ולהם ניתנה התורה להסתכל בה בפנימיותה ולדעת דרכיה.
רואים מהזוהר הקדוש שיעקר נתינת התורה ניתנה לאלו שלומדים את סודותיה.

ובאור החיים הקדוש פרשת ויחי (מט יא), כתב:
 שכחו של הגואל העצום מלך המשיח הוא שצריך שיתעסקו ישראל בינה של תורה,
 וביאור הדברים שילמדו את פנימיות התורה שזה יינה של תורה. (גם זין גימטריה "סוד").

**על כן אחי ורעי בואו ונחיש הגאולה
 כלמדנו זוהר הקדוש באחדות
 כל ל"ב ישראל, על ידי כמה אופנים:**

- א.** כל אחד יקח קופסה שיש בה 30 חלקים של הזוה"ק (המחולק לתתק"ס חלקים (960)), וילמד קונטרס אחד בכל יום כשבע דקות [במשך חודש ימים] עם עוד 31 שהם ביחד ל"ב [32] איש, מסיימים את כל הזוה"ק בחודש, וזה אפשר בקלות, ובכך יסיימו יחדיו את הזוה"ק בכל חודש.
- ב.** כל אחד יחלק לחבריו חוברת אחת בסך הכל לחלק ל-30 איש (שזה לא קשה), ובכך יוכלו זכויותיו לאלפים ולרבבות, (וכבר הובאו דברי הזוה"ק בפרשת תרומה (קנ"ח ע"ב), מגודל מעלת "מזכה הרבים"), **וכל ל"ב יהודים (32) שיעשו כן מסיימים את כל הזוה"ק.**
- ג.** לחלק לל"ב [32] בתי מדרש, ושם אחרי התפילה, [ג' פעמים ביום], ילמדו כשבע דקות [7] ציבור של 30 איש, **וכך יסיימו את כל הזוה"ק כמה פעמים ביום.**

בידינו הדבר להחיש את הגאולה
 ולזכות לקבל פני משיח צדקנו בקרוב ברחמים.

**מפעל הזוהר העולמי נחל לניש 24/8 בית שמש
 טל: 0548-436784**